— Страшенно люблю труд! Повірте, можу цілий день милуватися, як люди працюють!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

перець

№ 12 (766). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1967

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну й настирлива старушенція! Вже дев'яту зупинку чекає, чи звільню я їй місце...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Головував у сільраді с. Верхнячка Сколівського району на Львівщині С. А. Мадяр. Головував доти, доки не став жертвою гіпнотичних чарів зеленого змія.

Не встояв Мадяр проти зміевих чарів. Спершу тільки чужу горілочку пив, а далі почав її гнати і в себе вдома.

Жителі села написали про це листа до Перця. У справу втрутився Сколівський райвідділ міліції. Факти підтвердились.

Мадяр С. А. з посади голови сільради звільнений.

Хіба не жертва зеленого змія?

perec-ua.

perec-ua.

„ІНТЕРВЙО“,

З ЯКОГО ВИДНО, ЩО КОНІ НЕ ВИННІ

Це могло трапитись на Херсонщині. А могло і на Харківщині. На Сумщині, Чернігівщині, Миколаївщині — теж. Одним словом, у першій-ліпшій області нашої республіки. А трапилося на Київщині, у колгоспі імені Жданова Богуславського району.

Одного, не дуже прекрасного, а точніше — надмірно дощовитого дня до цього колгоспу навідався столичний кореспондент. Прибув попутним автотранспортом, а вибратися зміг тільки на конях — так розвезло дорогу.

Так-от, умостився той кореспондент на возі, і їздовий, цмокнувши, бадьоро протягнув: — В-йо-о-о!

Коні рушили. І так дружно, що за хвилину їх уже не видно було. А віз разом з кореспондентом та їздовим залишився на тому ж місці, де стояв.

— Що це значить? — здивовано кліпнув очима столичний гість.

— А це значить? — роз'яснив йому їздовий, — що на 1/50 частині здорового глузду далеко не заїдеш. Навіть — коли у тебе кінська сила.

Кореспондент знову закліпав очима, а їздовий додав:

— У нашому колгоспі, — сказав він, — є 300 коней. Прикиньте, скільки припадає на кожну коняку, коли на рік нам виділили аж шість шлей?

Поки кореспондент робив підрахунки, їздовий встиг завернути коней і сяк-так їх запрягти.

— В-йо-о-о! — скомандував знову, і коні слухняно замолотили ногами.

Вони шарпали воза то в один, то в другий бік, але знову ж таки зрушити його з місця не змогли.

— Не чули? — обернувся їздовий до кореспондента. Щось уже наука придумала, щоб у коней копита не збивалися?

Столичний гість чесно признався, що у цьому питанні він, як кажуть, не дуже підкований.

— Коні — теж... — з сумом зауважив їздовий.

— А чому коней не підковують?

— А чим? Ви спробуйте — знайдіть де-небудь підкови...

Кореспондент спробував.

Він заскочив до одного сільмагу, до другого, третього... Кінець-кінцем, коли вже оббив пороги кількох десятків сільських, районних і міських магазинів, то, нарешті, прибився до кабінету самого керуючого «Укооплісгоспторгом» т. Штельмаха. І там дістав... Ні, не підкови, а докладне, цілком і повністю обгрунтоване роз'яснення. Послухати його, то чого тільки нема у тих сільмагах! Підків — нема. Вухналів — нема. Шлей, вуздечок, попруг, черезсідельників, посторонків — теж нема.

Що ж до коліс та ободів, то і самі продавці вже не пам'ятають, які вони на вигляд.

— Може, попиту вже нема на ці товари, через те їх не завозять? — поцікавився кореспондент.

Ні, виявляється, попит є. Ще й який!

Декому, правда, це здається неймовірним. Деякі дуже сильно передові і надзвичайно моторні люди вважають, що у наш вік про коня — звичайного, чотириногого, з двома вухами і одним хвостом — вже і говорити смішно.

А коню, між іншим, до цього діла мало. Кінь собі живе. І — не тому, що він такий непоборний життєлюб, а через те, що навіть при наявності потужного тракторного парку колгоспне село без нього обійтися не може.

Це засвідчено не тільки практикою, але навіть офіціальними цифровими даними. За зведенням Центрального статистичного управління в колгоспах республіки зараз є 1 мільйон 500 тисяч коней.

1.500.000 голів! Це, виходить, шість мільйонів копит, які обов'язково, хоч раз на рік треба підкувати.

А де взяти підкови?

Ще не так давно кінських підків, як запевняють працівники прилавку, було «до холери і ще трішки». Тоді їх (а до них ще й вухналі) у більш, ніж достатній кількості випускали в Жданові.

У 1965 році якомусь із керівників Укрраднаргоспу щось стукнуло в голову, і виробництво підків і вухналів у цьому місті було припинено. Відтоді і почалося...

Нині тих вухналів і підків, що дає промисловість республіки, ледве вистачає лише на те, щоб підкувати кожному коневі одну ногу. А що вдіяти з трьома іншими?

Вияснивши, з чиєї легкої руки торгівля кінськими підковами почала кульгати на всі чотири ноги, кореспондент, природньо, поцікавився ще і тим, чому з полиць магазинів зникла кінська упряж.

— А про це, — порадили йому, — краще спитайте у дирекції Кременчуцького шкіряно-шорного комбінату.

Керівники згаданого підприємства (до речі, за специфікою — єдиного на всю Україну) ні від кого не приховують секретів свого виробництва. Навпаки, їм дуже і дуже хочеться, щоб ці секрети стали надбанням якомога ширшого кола зацікавлених осіб. Зокрема — працівників Республіканського комітету цін. Вже їм вони напевне розповіли б, що кожна шлея, випущена у продаж, приносить комбінату 2 карбованці 17 копійок... збитку; що такими ж збиточними для підприємства є ще 23 шорні вироби. Та працівники комітету цін про це і слухати не хочуть. Їх прямо-таки кидає в дріж від одного припущення, що хтось може подумати, ніби вони крокують не в ногу з нашою передовою технікою. Вони охоче взялися б за розробку роздрібних цін на супутники, а от — якась збруя... Ні, всі нагадування про необхідність розробити реальні ціни на кінську збрую вони просто вважають образою гідності й підступним замахом на їхній авторитет.

Ну, розуміється, керівники шкіряно-шорного комбінату зважили на цю обставину і самі вжили заходів, що їм здалися найліпшими: вони замість шлей, вуздечок та посторонків почали виготовляти автомобільні тенти — і діло зразу ж закипіло! Тепер у директора цього комбінату т. Авраменка є ніврокy все, про що тільки може мріяти командир виробництва: і справні цифри, і добрий зиск, і, навіть, відрахування з понадпланових прибутків. Нема тільки одного — кінської упряжі. Але то вже, як кажуть, інша мова. Коні цієї мови не розуміють, через це, очевидно, вони так часто одриваються від мас, кидаючи їх серед дороги разом з возами і старими латаними-перелатаними шлеями та посторонками.

Почавши це інтерв'ю на одному такому возі, кореспондент довідався, що і ця річ останніми роками встигла перетворитися на унікальну рідкість. Донедавна на Україні вози робило більше десятка обозобудівних заводів. Років зо три тому майже всіх їх було перетворено на мебльові фабрики і комбінати. Мебльовикам, правда, ніхто не заборонив і з возами возитися. Їм навіть для цієї мети виділили певну частину устаткування, але стоїть воно поки що тільки для мебелі. Ніхто і тут уже не хоче обслуговувати технічно відсталого коня...

— Невже ж таки ніхто? — не повірив кореспондент. І вирішив на цю жагучу тему поговорити із спеціалістами Держплану УРСР.

Інтерв'ю з працівниками найвищого планувального центру республіки, на жаль, не відбулося. І — з тієї простої причини, що говорити було ні з ким. Про коня, як виявляється, вже і тут давно забули. Думати про те, щоб він нормально працював, — нікому.

Отож, судячи з усього, думати про коня доведеться, очевидно, самому коневі. Порядком самообслуговування.

Ну що ж, хай собі посушить голову. Вона у нього велика!..

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

БЛАГОДІЙНИКИ

Двоє спритних: Тонкопряд Іван і Півторадні Степан задумали, закон порушивши, рибки наловити. З цією метою заплили вони в старий Черкаський затон. Не встигли браконьєри сітку у воду занурити, як біля них, немов з води, виринув баркас риболовецького колгоспу «Прогрес». А в тому баркасі сиділи рибалки-патрулі: О. Вольвач, М. Шаповалов, А. Хоменко та М. Білаш.

Ех, як узяв же той моторний баркас на буксир весельного човна та як повів його, як повів і аж до берега довів. Вискочили браконьєри на твердь земну і дали драла... до магазину продовольчих товарів.

Швиденько повернулися втікачі і вскочили в баркас. Горілку пили гуртом.

— Ну, тепер ми вам дамо!.. — вигукнули почервонілі сторожі водяних просторів.

Ще раз взяли вони човна на буксир, та як повели його, як повели, насилу на великій воді зупинилися.

— Отут закидайте, якщо хочете з рибою бути!

Минула година-друга і знову з'явився баркас біля човна. Глянувши на добич браконьєрів, патрулі вигукнули:

— От, неуки! Сміття у вас, а не риба. Ось візьміть нашої.

Набрали браконьєри коньяку, подякували.

— А чого це ви такі сині, аж зелені! — занепокоїлись патрулі. — Промерзли на воді, братці? Ось випийте. Воно хоч і самогон, а гріє...

Випили старателі.

Ех, як узяв же після цього баркас човна на буксир та як повів, як повів і аж до берега довів. Тепер про патрулів колгоспу «Прогрес» люди кажуть:

— О, там хлопці бідові! Вони і на холодній воді жару дають!

А хто ж цим благодійникам жарку підсипле?

Л. ГРОХА.

Дружні шаржі А. Арутюнянца

Тетяна Нилівна ЯБЛОНСЬКА — народний художник УРСР.

Віктор Михайлович ХАЛАТОВ — народний артист УРСР.

ЩО НАПИСАНО ПЕРОМ...

ДЯДЮ СТЯГНУЛИ

Досі велося так, що з певної категорії людей стягали певну суму грошей, відому під милозвучною назвою — аліменти.

Але ось — супровідний лист, що надійшов з Юрківської сільгоспартілі «Жовтень» до Шпиківського нарсуду Тульчинського району Вінницької області.

«При цьому направляємо виконавчий лист № 185 від 16 липня 1957 року про стягнення громадянина Борщенка Михайла Трохимовича на користь Борщенко Марії Пантелеймонівної на виховання дочки...»

Як бачимо, за аліментника в колгоспі бралися серйозно, обома руками, бо однією рукою солідного дядю не легко стягнути.

До речі, якби цей документ з більшою увагою писався, то теж нікому не завадило б. Тільки користь була б.

Мал. К. ЗАРУБИ

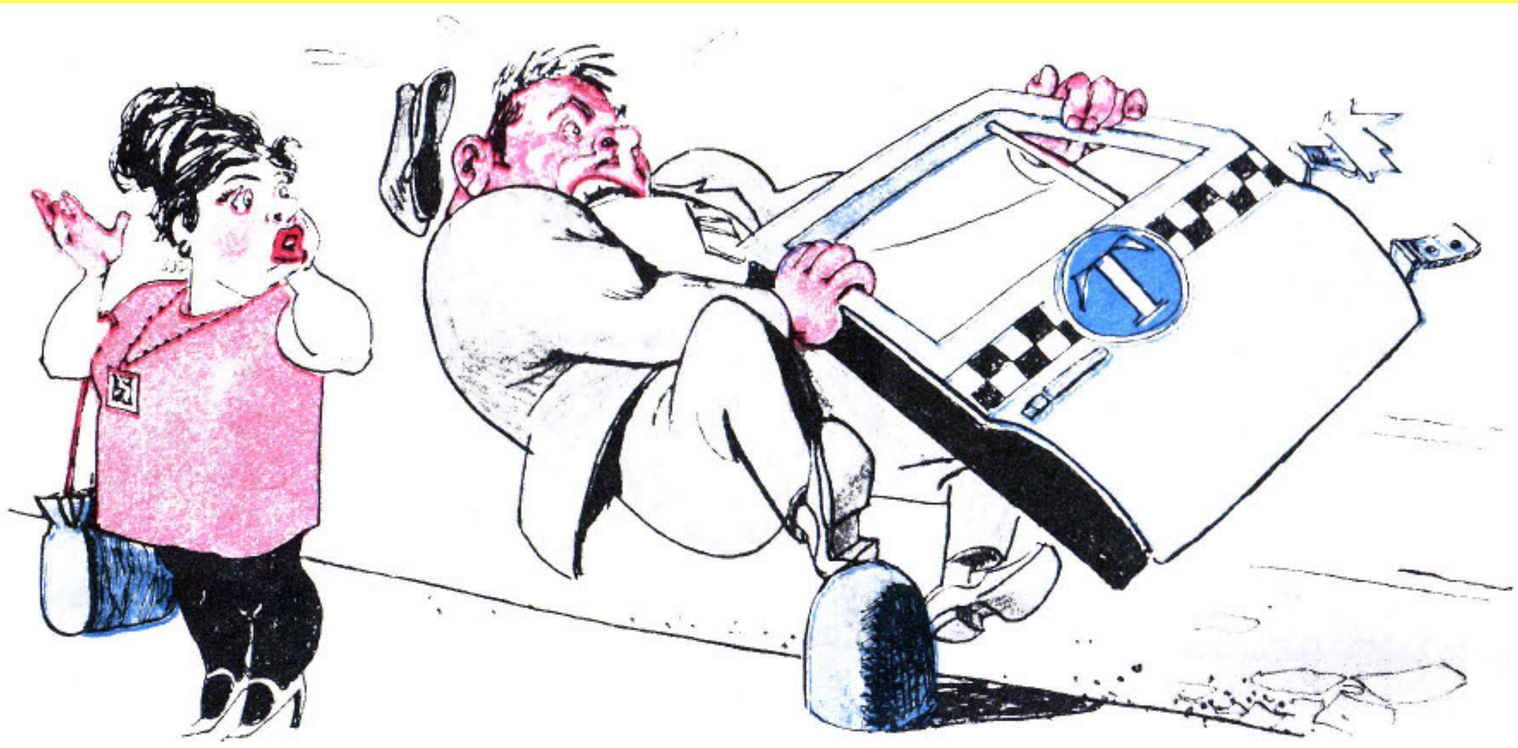

— Теж мені мужчина, — таксі затримати не зміг.

ЧОГО НЕ БУЛО В МІШКУ

ЧЕРНІГІВ. (Наш кор.). Одеська база Укоопкультторгу налагодила торгівлю котами в мішках. У Чернігові першого кота вже одержали. Слюсар автогаража камвольно-суконяного комбінату т. Гапій прочитав у «Деснянській правді» об'яву Одеської бази: висилаємо всім накладною платою запчастини до мотоциклу К-750. Мотолюбитель замовив якір генератора, фару в зборі, ручку газу з тросами, трос спідометра.

Мішок не забарився. Там було все, як кажуть в Одесі, «наоборот»: трос газу, три троси ручного гальма, трос зчеплення. Записки: «Вибачте за те, що замість кота підклали вам велику льоху» — в мішку не було.

ЗАХОПЛЮЮЧА ТЕЛЕПЕРЕДАЧА

У колгоспі «Росія» Яготинського району Київської області відбулося обговорення наступних програм телебачення. За одностайною думкою всіх телеглядачів, найкращою передачею, очевидно, буде передача тваринницькій бригаді № 1 придбаного на колгоспний кошт телевізора, що його голова колгоспу «Росія» т. Мазійчук чомусь поставив у себе на квартирі.

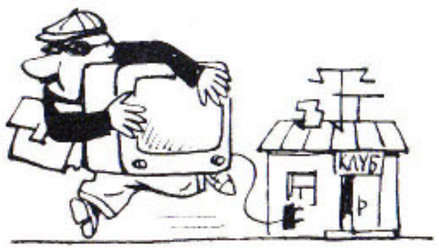

Телеграфне Агентство Перця

ЛЬОДОВИКОВА КАТАСТРОФА

За свідченням багатьох людей, катастрофа ця трапилась у Тростянці Сумської області. Колись залізничники перетворили провулок Горького на суцільну траншею для зберігання льоду. Минуло багато років, «льодовик» давно відступив. А на місці провулка залишилось глибоке провалля. Воно лякає не тільки навколишніх жителів, а й працівників Тростянецького міськвиконкому, які обходять те провалля десятою дорогою.

ЛІРИКА І СІЧКАРНЯ

ОСТЕР Чернігівської області. Як повідомляє наш кореспондент, тут поклали початок цікавому науковому дослідженню. А саме: вплив художнього слова на виробничу потужність січкарні. Очолює наукову роботу завторг ССТ т. Скрипник. Це з його ініціативи до січкарні, яка коштує 60 крб., покупцеві обов'язково дають ще залежалої літератури на 20 крб.

КУДИ ВЕДУТЬ СЛІДИ

Наш кореспондент передає зі Львова. У місцевому гуртку «Юний слідопит» кілька днів кипіла робота. Гуртківці несподівано знайшли на вулицях міста сліди босих ніг. «Що б це могло означати?» — ламали голову юні аматори.

Ламали доти, поки слідопит Миколка не виявив напрямку слідів.

Вони вели до заводу гумово-технічних виробів.

Як виявилось, сліди належали споживачам заводської продукції: від гумових чобіт, які виробляє завод, на першій же стометровці відлітають підошви.

ДЕВАЛЯЙ З ФАНТАЗІЄЮ...

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ КОТЛЕТИ

Якщо людину певний час годувати однією стравою, вона може її зненавидіти. Щось подібне сталося з нами, коли ми з'їли за своє життя одна тисяча вісімсот сорок восьмий «деваляй». Шукаючи чогось нестандартного, ми опинилися в ресторані «Київ». Але і тут офіціантка запропонувала нам котлети по-київському (читай: «деваляй»). Ми мовчки встали з-за столу і подалися до ресторану «Метро». Тут нам запропонували фірмену страву — котлету «Метро». Крім неї, інших гарячих страв у меню не було. Але при ближчому знайомстві з «Метро» виявилося, що це — та ж котлета по-київському (читай: «деваляй»).

Меню ресторану «Ленінград» рекламувало: «покуштуйте нашу фірмену страву «котлету по-ленінградському». Але й це була та сама котлета «Метро», котлета по-київському (читай: «деваляй»).

У ресторані «Україна» нам подали національну страву — «котлету по-українському». І вона, як дві краплини, була схожа на котлети по-ленінградському, котлети «Метро», котлети по-київському (читай: «деваляй»).

Тікаючи від переслідування «деваляїв», ми опинилися в літньому ресторані «Кукушка». Гості, схилившись над тарілками, освоювали ультрасучасний «Космос». Ми, було, теж зібралися освоїти його, та раптом переконалися, що «Космос» — це котлета по-українському, котлета по-ленінградському, котлета «Метро», котлета по-київському (читай: «деваляй»).

Ми відсунули тарілки і подумали, які б чудеса могла зробити ресторанна кулінарія, якби фантазія рестораторів була спрямована на пошуки не назв, а смачних страв.

НЕ «ДЕВАЛЯЄМ» ЄДИНИМ

Проте, не деваляєм єдиним! Існують простіші страви. Скажімо, смажена картопля. Наше замовлення офіціант зустрів так, ніби ми попросили рагу із колібрі.

— А де я її візьму?

— Як де? Скажіть кухареві, хай візьме і підсмажить.

Кухар смажити картоплю відмовився:

— Беріть «Космос», тоді і картоплю на гарнір істимете.

— Бог з вами,— капітулювали ми,— зробіть хоч яєчню.

— Яєчня,— сказали нам,— подається лише з біфштексами, а біфштексів, як бачите, сьогодні немає.

Цей неймовірний парадокс повторився з нами рівно стільки разів, скільки ресторанів ми відвідали.

Нас приголомшило ще одне відкриття: те, що ми бачили і чули — не випадковість, не збіг обставин. Одна солідна міська установа вирішила до своєї ювілейної дати замовити стіл у ресторані. Її працівники обтрясали пороги кабінетів кураторів громадського харчування. Благали: дозвольте, допоможіть ресторанові приготувати до нашого столу... вареники. Не дозволили! Не допомогли! Виявляється, в київських ресторанах на вареники «немає каль-ку-ля-ції»!..

— Для того, щоб приготувати смажену картоплю, треба мати: а) картоплю; б) сковороду; в) олію. На гарячу сковороду, змащену олією, кладеться дрібно нарізана картопля. Так само і з яєчнею. Беруться сирі яйця, сковорода...

— Що ви мені прописні істини читаєте,— обурився керуючий трестом показових (!) ресторанів міста т. Гудима.

— Даруйте, але ми через свою наївність гадали, що ви, як і ваші підлеглі, не знаєте цих рецептів.

Виявляється, т. Гудима знає і інші прописні істини. Наприклад, він знає, що більшість ресторанів Києва, як близнюки, на одне лице. Що меню в ресторанах одноманітне, як зіпсована грамофонна пластинка, що відвідувачам часто, замість спасибі за обслуговування, хочеться сказати: «Спасибі за ласку, покажіть, де двері».

Звичайно, читати прописні істини не тактовно, і ми обмежилися єдиним запитанням:

— А ви хоч раз на рік буваєте в ресторанах міста?

— В усіх! — безапеляційно відповів керуючий.

Ми йому не повірили: Нам здається, приміром, що в ресторані «Рів'єра» т. Гудима. не був ні разу. «Рів'єра» — дуже гарний куточок на мальовничих схилах Дніпра. Та сюди б доброго хазяїна, — це був би справді зразково-показовий ресторан. Але немає доброго хазяїна на «Рів'єрі». І дуже гарний куточок на схилах Дніпра став третерозрядним «забігоном», де все до нудьги стандартне, несвіже. Де вас норовлять обрахувати...

Офіціантку тут чекаєш півгодини до замовлення і сорок хвилин після. Масло вам принесуть на десерт, а хрін тоді, коли ви вже розраховуєтесь. Якщо вам заманеться замовити яловичину чи рулет, одержите єдиний на всі випадки життя замінник — ковбасу такого кольору, що про всяк випадок біжите дзвонити по номеру «03». На запитання: «А пиво можна?», вам єхидно пояснюють: «Це ресторан, а не пивна». А вино, яке ви замовили, побачите лише в рахунку, мовляв, хіба ми його не приносили? Словом, раз побувавши в цьому, вибачте, «забігоні», ми твердо вирішили: більше сюди ні ногою.

Ще раз повторюємо, ми не віримо, нам не хочеться вірити, що т. Гудима інспектував «показову» «Рів'єру». Не хочеться, бо в таких випадках мимоволі приходить на думку поговірка: який піп, така й парафія.

1000 СМАЧНИХ СТРАВ

Гадаємо, що й ви, шановний читачу, не встояли б перед такою рекламою.

«Дорогі товариші! Ми ждемо Вас до себе в гості! Приходьте до нас з дороги! Приходьте з роботи! Приходьте у свята, приходьте у будень! Приходьте з сім'ями! Приходьте з друзями! Наш ресторан працює до ранку!» (не до 23—24 нуль-нуль, а до ранку!)

«Ми беремо на себе Ваші 2 вихідних! Відкиньте всякі турботи про кухню! Приходьте до нас снідати, обідати, вечеряти! Ми з радістю подамо на Ваш стіл усе, чого Ваша душа забажає, навіть

«Пташине молоко»

(ніжні цукерки столичної кондфабрики)».

Важко встояти! Сідаємо за стіл. Гортаємо меню. А там... Там дійсно все: і гриби мариновані, і краби, і вареники, і смажена картопля із шкварками, і ведмежатина...

— Товаришу офіціант, — хочете покликати ви, але він, виявляється, поруч:

— Слухаю вас!

— Мабуть, меню вивчати не варто,— за традицією кажете ви, — адже, крім шніцеля з деваляя у вас нічого немає...

— Що ви,— посміхається офіціант, — все є, все, що в меню, може опинитися на вашому столі...

* * *

— Якась фантастика! — скаже т. Гудима.— Де ви бачили такий ресторан? У моїй системі я про такий не чув.

І ми не чули. Але ми хочемо, щоб були такі ресторани в Києві. І ми не вважаємо це фантастикою.

Ми добре знаємо, що і ви, шановний читачу, та й (чого там гріха таїти) обидва автори фейлетону теж, як кажуть, не від того, щоб випити-закусити красиво, у веселому товаристві або в сімейному колі за гарно сервірованим столом. Щоб приємно посміхалися офіціанти — задоволені не тільки тим, що ми в міру веселі, в міру дотепні, а й тим, що вони прекрасно нас обслужили, задовольнили навіть наші маленькі примхи.

Щоб ми почули від них щире: «Спасибі, що відвідали нас. Ласкаво просимо до нас і взавтра на чудесні мариновані грибки, карасики у сметані і пахучу рибальську юшку!»

Так що, як бачите, нічого фантастичного у нашій фантазії немає.

Ол. ГРОМОВ,
Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

ПРИГОДИ НА ЛОНІ ПРИРОДИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Вовки: — Ми вас не з'їмо, але за це ви зараз же приберіть сліди вашого свинства.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

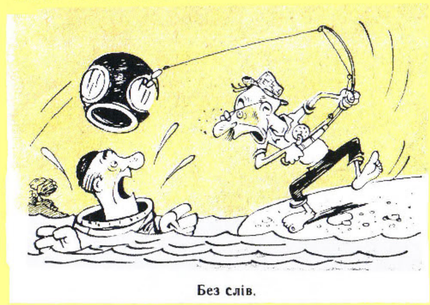

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

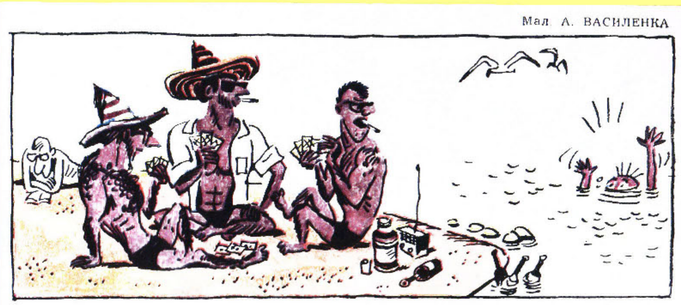

— Знову на цьому ж місці хтось тоне, а рятувальники десь загоряють собі... Неподобство!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Він розмовляв, як ви його витягли з води?
— Ні, оце вперше заговорив!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— На пляжі всі люди тягнуться до води, а ти до пива.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

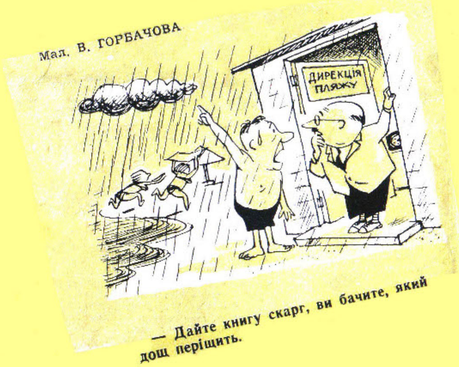

— Дайте книгу скарг, ви бачите, який дощ періщить.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— А це витягли байкаря: хоче про риб байки писати.

Мал. К. ЗАРУБИ

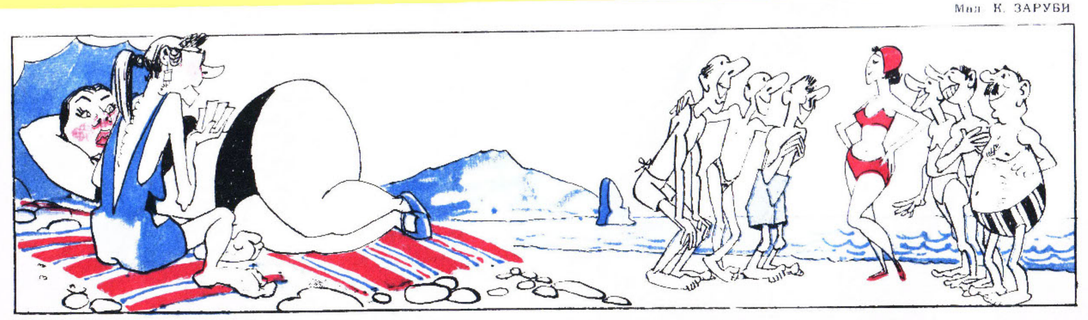

— І що вони там побачили? Тепер же ці купальники зовсім не модні.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Випадок у пеклі.

ЗАЧАРОВАНИЙ АВТОБУС

Було це давно. Ще в 1965 році. Світило сонце, земля сяк-так крутилася, а по землі сяк-так ходив автобус, перевозячи пасажирів із села Зоркіно до Нижньогірська і назад.

У серпні 1965 року всьому цьому прийшов кінець.

Сонце, правда, світило собі по-старому, земля теж, як і раніше, вертілася довкола своєї осі, а от автобус із села Зоркіно зник.

Тоді захвилювалися пасажири. Тоді й почали вони писати листи та скарги до редакцій газет і журналів.

Щоб заспокоїти пасажирів, а заодно і редакції, т. Каповський — заступник керуючого Кримським виробничим трестом пасажирського автотранспорту — роз'яснив, у чім суть справи.

Поміж Нижньогірськом і селом Зоркіно,— повідомив він 19 лютого 1966 року,— є залізничний переїзд, який не охороняється. Рух пасажирських автобусів через такі переїзди категорично заборонений. Однак,—додав той же т. Каповський, — зважаючи на те, що іншої дороги до села Зоркіно не існує, Кримський трест пасажирського автотранспорту порушив клопотання перед Кримським відділенням Придніпровської залізниці, щоб воно взяло залізничний переїзд між селами Михайлівка та Зоркіно під свою охорону.

Скоро клопотання пишуться, та не скоро діло робиться. Минуло майже п'ять місяців, і, нарешті, 30 червня 1966 року громадян села Зоркіно, а заодно і редакції своєю відповіддю ощасливив заступник голови Кримського облвиконкому т. Семенчук.

«З 1 липня 1966 року,— повідомив він,— згаданий переїзд охороняється. З цього ж числа буде встановлено регулярний автобусний рух».

Ну що ж, усе, начебто, знову стало на своє місце, Сонце світить, земля крутиться, автобус знову возить людей...

А втім, де він, отой автобус?

Щось його ніхто не бачив у селі Зоркіно.

Усе, начебто, вже є: і відповідь заступника Кримського тресту пасажирського автотранспорту, і відповідь заступника голови Кримського облвиконкому, і навіть охоронець на злополучному залізничному переїзді...

Усе є, тільки автобуса чомусь не видно.

А чому?

Знову питати в тт. Каповського та Семенчука?.. Так на їхніх паперах автобус давно вже ходить...

А. ФЕДЬКО.

Нижньогірський район Кримської області.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

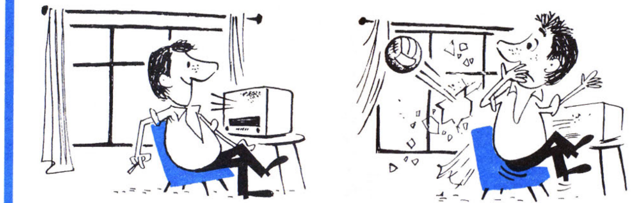

«Удар був дуже сильний, і м'яч вилетів далеко за межі поля...»

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВИКРУТИВСЯ

Прокинулась жінка та й каже до чоловіка:

— Слухай, Юхиме, ти обіцяв мені щось гарне купити на іменини. Сьогодні, знаєш, снився мені чудовий перстень з рубіном.

— О, то й добре! Я подарую тобі «Сонника», щоб ти знала, що то значить, коли сниться перстень.

НА УРОЦІ ГЕОГРАФІЇ

— Скажи-но, Тарасе, чи твій батько міг би обійти пішки довкола землі?

— Ні.

— А чому?

— Бо вчора тато п'яні упали в яму і зламали ногу.

ПІДРАХУВАВ

Учитель: — Дивись, Миколо, на столі сидять чотири мухи. Як я одну із них уб'ю, то скільки зостанеться?

— Одна, тільки вбита, — відповів Микола.

ЧИ ГОВОРИВ БИ ТИ

— Слухай, Миколко, чому риби німі?

— І який же ти безголовий. Ану, чи ти заговорив би, тримаючи голову в воді, — відповів Миколка.

ХЛОП ЗА ХЛОПА ТЯГНЕ

Якось одна жінка жалілася другій, що має лихого чоловіка, терпить від нього біди, і радилася, чи не дати на службу божу до святого Івана.

— Дурна, — сказала друга. — Не давай до святого Івана, бо хлоп за хлопа тягне, а дай краще до пречистої Богородиці...

Повідомив В. АНТОНЮК з с. Чернилівки Хмельницької області.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Засперечалися якось два розумники, кого називають дурнем.

От перший і каже:

— Дурень — це такий чоловік, що не вміє висловити свою думку так, щоб його зрозумів інший. Ви мене розумієте? — спитав перший.

— Ні, — відповів другий.

Повідомив І. Ф. ЧУМАЧЕНКО з м. Кіровограда.

МАЄ ДОСВІД

У місто до своїх рідних приїхала старенька бабуся. Після вечері в кімнаті погасили світло, і син ввімкнув телевізор. Бабуся аж скрикнула від подиву. Потім, заспокоївшись, запитала:

— А чому це такий малий екран? Видно, і у вас тут кіномеханік п'яниця...

Повідомив О. МОЖАЙСЬКИЙ, з х. Іванівки Липоводолинського району Сумської області.

КМІТЛИВИЙ ОНУК

— Бабусю, почитай мені газету, — просить трирічний онук.

— Як же я тобі, рідненький, читатиму, коли я вже літер не бачу?

— То давай я на літери буду дивитись, а ти читай, — запропонував онук.

НЕ СТАРИЙ

— Діду, яка цього року зима буде? — запитали вісімдесятирічного діда.

— А хто його знає, — відповів неквапливо дід. — Це треба старих людей запитати...

Повідомив П. І. ШЕНДРИК з с. Лящівки Чорнобаївського району Черкаської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як у себе вдома, порядкував у кооперативному господарстві завторг Клопотівецького ССТ Деражнянського району на Хмельниччині Шевченко Ф. Г. Лісоматеріал, призначений для будівництва магазину, він, як кажуть, сплавив на сторону. Дефіцитні товари продавав тільки своїм через свою ж дружину.

Пайовики написали про це листа до редакції «Перця».

Як повідомив голова Хмельницького обласного комітету народного контролю т. Ярощук, при перевірці факти підтвердились.

Щоб клопоту більше не мати, Шевченка Ф. Г. видворено з кооперативної хати. Тобто з посади завторга звільнено.

Андре ВЮРМСЕР

КОРСАРИ НАБЛИЖАЮТЬСЯ...

Великими літерами — заголовок: «Корсари наближаються». Під ним — текст: «Ось з'являється перший... За ним — другий, третій... Перший вже в нас над головою... А ось і кілька інших... Ще мить — і ціла хмара «Корсарів» виринає з-за обрію... Вони стрімко проносяться понад самою землею... Один «А-7 Корсар ІІ» може підняти в повітря до 6800 кілограмів різних бомб, ракет і снарядів... «А-7» здатний сіяти спустошення протягом кількох годин... Такий він, «А-7 Корсар ІІ»... Звертайтеся до паризького філіалу фірми «Лінг-Темпіко-Ваут» на вулиці Ремюза, 15...»

Цю сторінку журналу «Авіасьонмагазін» прикрашає фото — ескадрилья бомбардувальників у польоті. Скільки коштувала така реклама фірмі «Лінг-Темпіко-Ваут»? Цього я не знаю. Зрештою, можна погодитися з тим, що авіаційні фірми змушені виділяти певну частину своїх прибутків на рекламу легких і спортивних літаків, призначених для індивідуального користування... Але торгівля «Корсарами»! Ви тільки уявіть собі, як той чи інший глава родини дзвонить телефоном на вулицю Ремюза, 15:

— Добрий день, пане, я прочитав вашу рекламу, і це мене дуже зацікавило — ваші «Корсари». Скажіть, ви справді гарантуєте, що я міг би підіймати в повітря 6800 кілограмів бомб та ракет? І що я міг би вашою машиною сіяти... як це ви кажете... «спустошення»? Це дуже, дуже привабливо... І подумати тільки — протягом кількох годин! А у скільки це вскочить, якщо я у вас куплю півдюжини для себе і своїх діточок?

Ні, серйозно — ця реклама просто непристойна, бо наміри тих, хто її опублікував,— нечисті, огидні. Непристойність такої реклами особливо підкреслюється тим, що інша фірма, дуже велика заокеанська фірма, що спеціалізується на спустошенні і постачанні бомб для в'єтнамських дітей, безсоромно рекламує свою «продукцію» в багатьох журналах, публікуючи знімки зруйнованих жител і вбитих малят.

До речі, я забув дати адресу головної штаб-квартири фірми «Лінг-Темпіко-Ваут». Вона міститься в місті Далласі, в штаті Техас...

ПОЯВА АДОЛЬФА

Він з'явився знову. І в цьому нема нічого дивного. Хіба дорогий серцю прихильників Гітлера філософ Ніцше не винайшов свою теорію «вічного повернення»? Він з'явився, кажу вам, він знову з'явився. Хто? Адольф, хай йому біс, справжнісінький фюрер тієї партії, в чиї паруси дмуть сприятливі вітри в Баварії, в Гессені. Він уже заявив, що збирається висадитися в Англії. Хоче також відвідати Париж, навіть не чекаючи, коли цю столицю знову буде оголошено відкритим містом, хоче виголосити тут промову. Адольф, справжнісінький Адольф! Адольф фон Тадден, один з верховодів неонацістської національ-демократичної партії.

Про серйозність його намірів відвідати Париж свідчить агентство Франс Пресс. Я навіть можу наперед сказати, яку б промову виголосив Адольф, опинившись у Парижі. Він би напевне заявив, що «диктат», якого зазнала Німеччина, «образливий» і «несправедливий», що вона має таке ж «право» озброюватись, як і інші держави; що за даними геополітики Німеччині не вистачає життєвого простору; що лише війна здатна зробити людину людиною, хоч вона й позбавляє життя мільйони людей. Послухати знайомих пісень, мабуть, збіглися б колишні коллабораціоністи, старезні могильники Франції, такі, як, наприклад, Жорж Бонне. Вони б щиро вітали гостя з-за Рейну, обіцяли б приборкати «своїх» комуністів...

Ви скажете, що Франція 1967 року — це не Франція 1938-го, що для націстських сідниць цього Адольфа, другого за рахунком, було б значно краще, якби його націстські ноги не намагалися стати на паризьку бруківку. Це вірно. Але йдеться не про те, яку б реакцію викликала у нас, французів, поява неонацістського гастролера. Нас цікавить, як могло статися, що 800 тисяч західних німців з Гессена і Баварії віддали адольфізмові свої голоси. Невже вони до цього часу нічого не зрозуміли?..

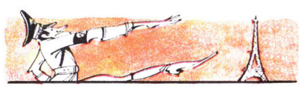

Ні, Адольф II не виступатиме з промовами в Парижі. Та чи небагато вже й того (і в цю хвилину я думаю про наших полеглих героїв), що він може виголошувати їх у Західній Німеччині?

ШУКАЙТЕ ПОСЛА США...

Маноліса Глезоса, чиє ім'я, життя, подвиг ввійшли в легенду, знову кинуто до в'язниці, йому загрожує судова розправа чи навіть страта без суду. Опубліковане в Афінах сором'язливе спростування не може заспокоїти тих, хто знає, на що здатний фашизм. Нам відомо, хто намагається взяти реванш над героєм, який 30 травня 1940 року зірвав павучу свастику з стародавнього Акрополя. Це король, двоє дядьків якого були есесівцями. Це королева-мати, яку виховав «Гітлер'югенд».

Один з організаторів путчу полковник Попадопулос запевняє світ, що доброчесність у Греції врятовано: поет Янніс Ріцос за гратами, композитор Теодоракіс за гратами, романіст Вассілікос теж; всім грецьким дівчатам наказано щонеділі ходити до причастя, а всім хлопцям — своєчасно стригтися... Доброчесність торжествує! Торжествує і її поборник Попадопулос, який у свій час здобув гучну славу з допомогою такого «подвигу»: в бензобаки грецьких танків було кинуто цукор і в здійсненні цієї «диверсії» звинувачено «солдат-комуністів». Та це було в ті часи, коли в Греції ще можна було говорити правду, і звинуваченим вдалося довести, що вони під тортурами «зізналися» в тому, в чому їм наказав зізнатися полковник Попадопулос, вельми доброчесний агент Центрального розвідувального управління США...

Нема на нашій планеті континенту, де б Сполучені Штати Америки не влаштовували заколотів, змов, убивств. Варто якійсь країні обрати шлях, що не подобається Уолл-стрітові, і її піддають блокаді, як Кубу, окупують, як Домініканську Республіку, бомбардують, як В'єтнам. Якщо якомусь диктаторові загрожує його власний народ, американські радники негайно збігаються на допомогу диктаторові. Якщо той чи інший народ збирається демократично розв'язати свої проблеми, Велика Американська демократія організує заколоти, розтоптує закони, приводить до влади своїх лакеїв — націстських недобитків, чужоземних королів, ультраправих політиканів. І ллється кров на зоряний прапор США — кров азіатів, кров африканців, кров греків.

У минулі часи, коли робився якийсь злочин, люди говорили: «Шукайте жінку...» А про злочини, які чиняться у сучасному світі, народи говорять: «Шукайте посла Сполучених Штатів Америки!»

Переклад з французької М. ДЕРИМОВА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А ти, мамо, кажеш, що мій чоловік нікудишній рибалка. Дивись, сьогодні навіть копчену впіймав.

Еліх Пелін

Спокуса

— Ти куштував, Тодоре?

— Куштував, куштував, отче!

— Ну?

— Делікатне, смачне і гостре-гостре! На язиці солодке, а з очей сльози вириває. Одну краплину ковтнеш, і оближешся, мов кіт на сонечку. І попадя так каже...

Ця розмова відбувалася в церкві на очах у двох-трьох побожних бабусь і біля самого криласа, де ось уже десять років трудився дядько Тодор, паламар, сподіваючись заступити згодом доброго, але вже посивілого і немічного священика.

— М-мм... М-мм... Христу богу пре-дадім! — вигукнув піп.

— Тобі гос-по-ди-и! — відповів паламар.

— А скільки там у сулії, Тодоре, хоч так... на око? М-мм... м-мм-м... Господу помолим-ся-я-я!

— Гос-по-ди, по-ми-луууй!.. Кепська справа, отче, хіба що в роті пополоскати. Може півтора літра й набереться.

— Тю, хіба ж не можна було більше дістати! Батюшка, замислившись, погладив бороду і нахилився до паламаря.

— Гм-м, так кажеш, вона під престолом, Тодоре... І сина і святого духаа-а...

— Там, там, отче... А-а-а-мінь...

Це сталося на успення — час, коли в таких місцях, де немає винограду, бочки зовсім пересихають і вино можна бачити хіба що уві сні. А отець Серафим, поважний старий священик, що тридцять років з нечуваним терпінням прослужив у цій парафії, любив випити кілька склянок доброго винця, до якого він, як і всяка людина, не був байдужий. А без нього він нездатний був ні до чого. Тоді руки й ноги йому тремтіли, на очі набігали сльози, язик заплітався, і він не міг відправити навіть водосвяття.

Так було зрідка, бо добрий дідусь, знаючи цю свою ваду, краще, ніж будь-хто, дбав про те, щоб у нього в підвалі завжди було кілька літрів вина. Та коли приходило до скрути, мудра стара попадя витягала із схованки сулію, повну-повнісіньку. Тоді вона ставала скупою і рахувала чарки, чим не раз ображала старого. Ось і тепер маленька непередбачливість висушила й це джерело.

А чого там ображатись, аби тільки роздобути хоч склянку схованого вина, щоб хоч пригадати його смак, порадувати очі його ясним кольором. Та ось уже з тиждень ні старий батюшка, ні будь-хто в Глушинові чогось такого й не нюхав.

І треба ж було, щоб це сталося на успення! Люди готувалися до причастя, додержували посту, а на все село хоч би тобі крапля вина. Коли б хоч загодя можна було передбачити, а то старий батюшка кинувся уже вранці, ввійшовши до церкви. І як же він збентежився! Бідолаху аж у піт кинуло.

— Що ж тепер робити? — зажурився він і покликав паламаря. — Чи знаєш, Тодоре, що сталося?

— А що? — роззявив рота Тодор, сподіваючись почути від батюшки якусь світську новинку.

— Немає вина для причастя! — сказав розпачливо священик і глибоко-глибоко замислився.

— Ха!.. От тобі й маєш! — остовпів паламар, немов канон порушив.

Обидва довго дивились один на одного. Нарешті бідний паламар почухав потилицю.

— Треба щось робити, отче. Постривайте, я розпитаю у людей на селі — може, щось і знайдеться.

Тодор вийшов із церкви сам не свій і поспішив до корчми. Ішов і сам собі міркував:

— Ходитиму з хати до хати, а таки знайду!

На мосту біля церкви він зупинився. Під мостом грала-вигравала, мов дівчина, жвава і бистра річка; дзюрчала, плюскотіла по каменю, розбуджена ранком, поспішаючи в долину і вигукуючи: «Прощай, прощай, прощай». Паламар дивився, дивився на неї та й подумав: «Якби я міг, як господь у Кані Галілейській, перетворити її на вино, було б і для причастя, і людям вистачило б... Ех!» — зітхнув він і, замислений, попростував далі.

— Що ти там бурмочеш, Тодоре, чи не молитву читаєш? — спитав сусід Ангел, що саме йшов до церкви.

Тодор зупинився.

— Та тут, щоб ти знав, Ангеле, стався гріх! Немає вина для причастя! Батюшка щось там белькотав у церкві, квохтав, мов квочка, і не знає, чи правити службу, чи ні!

— Хто б міг подумати! — здивувався Ангел, що йшов причащатися, — і як воно так сталося? Знайдеться...

— Хтозна... — знизав плечима паламар.

— Послухай, Тодоре, що я тобі скажу, — подумавши, промовив Ангел. — Збігай до мене додому, скажи жінці, хай дасть оту сулію... Вона знає... Скажи, що я сам тебе послав. Беріг на всякий випадок... та коли для причастя — хай дасть!

Заклопотане обличчя бідного паламаря засвітилося радістю, наче цей чоловік з маленькою головою і в безрукавці був не дядько Ангел, а справжній ангел господній. І Тодор подався до Ангелового дому, узяв ту сулію, а, повертаючись, заскочив до старої попаді... похвалитись. Тоді вже розказав про все старому батюшці, і за цією розмовою ми застали їх на амвоні саме в ту хвилину, як Тодор, уже заспокоївшись, почав уважно читати канон.

Тим часом отець Серафим у вівтарі був зайнятий своїм ділом — не таким уже й легким, як декому може здатись. Ще б пак! Скільки то поклонів треба покласти, не менше як півгодини треба вистояти з піднятими догори руками і молитися, пом'янувши стількох грішників на селі та вдвоє більше святих на небі.

Двічі здіймав старий піп свої тремтячі руки перед святим престолом і довго молився. Двічі брав кадило і кадив з вівтаря, двічі клав смиренні поклони перед престолом і цілував його кам'яне підніжжя.

На третій раз...

Коли він утретє, з найщирішою покорою і побожністю зігнув старече тіло для поклону, мимохіть помітив під престолом сулію, в якій, здавалося, світились очі лукавого.

Схвильований до глибини душі, він випростав свою величну постать, здійняв догори старечі руки, заплющив очі і почав старанно читати молитву. На плечі йому, мов розтоплене срібло, лягло довге волосся, біла борода затріпотіла. Але й перед примруженими очима, в темній глибині, стояв, ніби хто його прип'яв, привид сулії і розростався, розростався, щоб заповнити собою весь світ. А в ньому лукаво посміхалися блискучі очі сатани.

Вражений цим, батюшка нахилився і став бити поклони. Але його очі мимохіть розплющувались і знову побачили під престолом сулію, наповнену невблаганною спокусою. Знову випростався бідолашний старець, заплющив очі, смиренно схрестив руки, підвів посивілу голову догори і прошепотів од усього серця: «Не іскушай раба твого, владико господи!»

Але в темряві перед його очима знову миготів забарвлений у червоний колір привид сулії, спершу ніби маленька світла крапка... Вона росла, більшала й більшала, аж поки стало видно ті світлі лукаві очі, що немов цвяхом пришпилили попове серце.

Кінець кінцем він знесилів і скорився. Підняв покров на престолі і взяв проклятущу сулію, майже несвідомо схопив її обіруч і, тремтячи, пив, пив і пив.

— Ти дивись! Справді добре вино! — бурмотів піп, облизуючись.

Потім прислухався.

Надворі ще не світало і густі сутінки, проникаючи через закурені вікна та залізні грати, наповнювали якоюсь таємничістю глуху церкву, де в тиші лагідно й урочисто лунав голос паламаря. Чути було навіть, як тихо тріщать свічки, як глибоко зітхне якась бабуся, або як містично шепочуть молитву чиїсь старечі уста.

Батюшка жахнувся.

— Ех! Що я наробив!

І він, мов косою підтятий, упав на коліна, закрив руками сулію і, схиливши над нею голову, задихаючись, став шепотіти молитву...

— Помилуй мя, боже, по велицей милості твоїй. Согрішив перед тобою, пив із...

Замріявшись, він весь час відхилявся від тексту молитви і бурмотів:

— Найпаче омий мя од гріха мого, що вчинив п'ючи оце прокляте вино, яке похвалив мені Тодор... і недарма похвалив.

Батюшка, перелякавшись, замовк. В розпачі він упав на стілець. Заплющив очі і безтямно знову схопив сулію та ковтав жадібно, поквапливо і тривожно.

Терпке вино вливалося йому в жили і діяло чудесно. Він відчував міць, тілесну й душевну міць. Руки йому вже не тремтіли, язик розв'язався. Слова вилітали з уст ясно і виразно, а по церкві лунав приємний металевий звук його голосу. Старий і сам це відчував. Гордий, величний, з усміхненим обличчям, він обходив храм з кадилом і всім ніс радість свого серця.

Коли служба наближалася вже до кінця і промені ранкового сонця, пробившись у вівтар, осявши розп'яття, заграли на скляних підвісках панікадила, коли бідний паламар, звівши солодко примружені очі догори, виголосив «амінь», усі побачили на амвоні, приліпленому до стіни, мов ластів'яче гніздо, величну постать батюшки.

Настала тиша.

— Благочестиві християни! — натхненно почав він, простягаючи руки вперед. — Благочестиві християни, — каже, — скільки благочестя у вас буде, стільки й добра зазнаєте! Тяжко й гірко нам, грішним! Про жінок уже не кажу, вони тільки й те знають, що одна одну обмовляють. А чоловіки? П'яниці? Що про них скажеш? О брати мої, не гнівайтесь, що я вам правду кажу в очі! Істина є істина! Ваша любов до чарки, нині і прісно і во віки віків, то не божа любов і не буде вам за неї добра на тому світі! До чого ми дожились, брати селяни!.. Щоб у всьому селі не знайшлося краплини вина, навіть на причастя не зосталося! Але як ви, тут на землі, висушуєте бочки, так на тому світі, там у самому пеклі, сохнутимуть язики ваші без краплі води... Селяни, отямтеся, поки не пізно! Горе вам буде, як настане друге пришестя!.. Амінь!

Коли церква спустіла, сам тільки паламар і узнав про те, що надихнуло батюшку на цю промову.

Скорочений переклад з болгарської
Я. ХОМЕНКА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

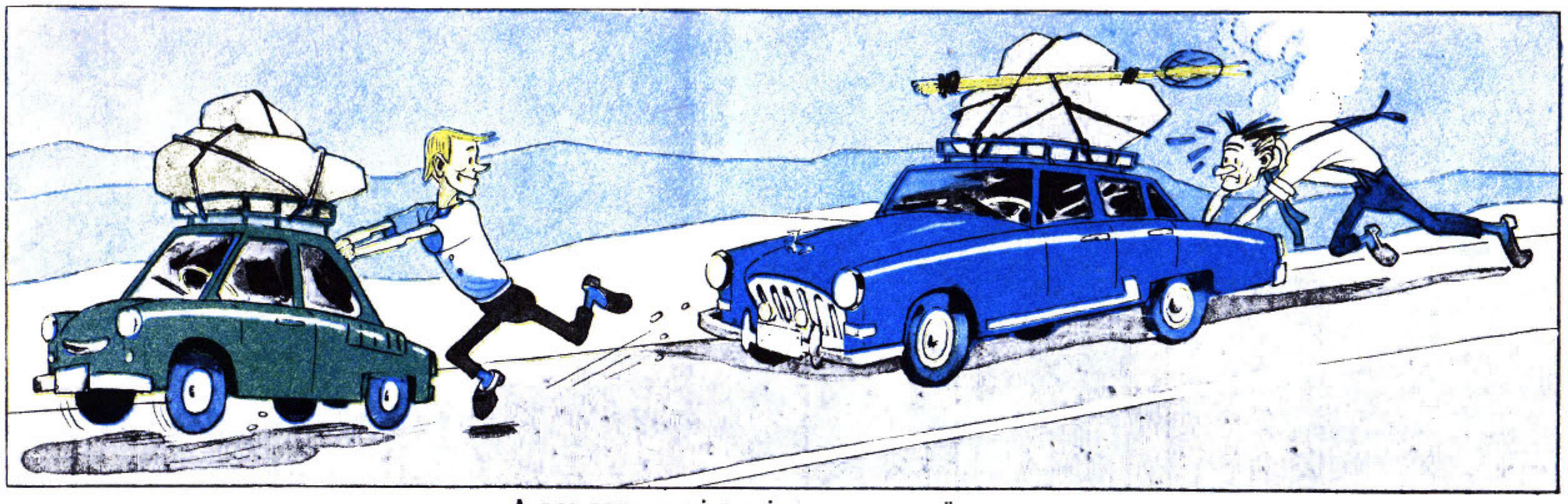

— А все-таки у мікролітражки є свої переваги.

РЕГЛАМЕНТ

У С М І Ш К А

На минулому тижні нового інженера до нас прислали. Ото гра-а-мот-ний! З першого погляду змикитили: ще таких не бачили. Хіба що серед лекторів, було, стрінеш. Як приїжджає із обласного товариства по знаннях.

Зайшов перед зміною в цех, став біля Андрійового верстата, обдивився все по верхах, а потім дістає з кишені спецівки якийсь рулон, розгортає його й каже:

— Добрий день, товариші гвардійці трудового фронту, тобто передового краю нашої економіки. Дозвольте у вашій особі вітати уславлених нащадків тих перших піонерів наших легендарних індустріал...

Ми роти пороззявляли, слухаємо, а гудок: гу-у-у.

За звичкою до верстатів кинулись, а він руку підняв і каже:

— Регламент.

І далі читає:

— Дивлюсь я на вас, і душа моя радіє. Скільки впевненості в ваших поглядах, скільки устремління...

Відносно устремління правду сказав: нам не терпиться ставати до діла. Так ні ж, регламент.

Слухаємо. Коли це Андрій як штовхне мене.

— От артист!

— Хто? — питаю.

— Та оцей інженер новий.

— Чому артист?

— Бо це тільки в цирку буває, щоб у папір дивитися, а тебе бачити.

— Та то ж у нього прийом такий. Були колись оратори в стародавній Греції,— шепчу Андрієві. А він не вгамовується:

— А-а-га. То це, видать, великої освіти чоловік: водночас і оратор, і інженер.

Ми слухали, слухали, а тоді потихеньку до верстатів. Тільки Андрій стоїть коло інженера і в інженерів рулон заглядає, як сорока в кістку.

Інженер помітив те, од свого діла одірвався і каже нам:

— Непорядок це, товариші. Я ще не розпорядився, а ви самоправно.

— Так гудок же був, товаришу інженер, ми привчені...— Андрій за нас виправдовується.

— Гудок — то не ваша компетенція. Тут у вас я начальник. Організація і дисципліна — це запорука....

Як там не було, а говорити він таки закінчив.

Взялися ми до роботи. Тиснемо на всі педалі, бо треба ж надолужити втрачене. Інженер прольотом походжає, в папір дивиться і час од часу погукує:

— Ритмічно, товариші, ритмічно!

Все було б добре, якби у того візка, що на ньому Вірка втулки нам підвозить, коліща не спало.

Вже вона й нахилилася було, щоб глянути, в чому там заковика, а я навіть підійшов був, щоб підважити — бо дівчина сама таки й не впорається. Так у цю хвилину нашого Андрія наче хто за язик смикнув.

— Товаришу інженере,— шанобливо так звертається до нашого нового начальника,— дозвольте запитати: чому воно ото може спадати?

Інженер підійшов, надів окуляри.

— Це ми зараз пояснимо. На науковій основі. Великі зачинателі промислової революції завжди наголошували на перевагах механічних зусиль машини над механічними зусиллями людини. Історія технічного прогресу — це шлях, позначений звивинами і терніями. Взяти, наприклад...— він щось пошукав у кишенях і дістав паперовий рулон.

Розкладає на моєму верстаті, а в мене аж у душі похолонуло.

— То ви дозвольте, — кажу, — товаришу інженер, ми з Віркою причепимо те коліща, а після зміни поясните. Це, звісно, дуже інтересно...

Він на мене подивився, наче п'ятака подарував.

— Кінчати треба з кустарщиною, шановний товаришу.

— Правильно,— Андрій до нього підпрягається,— треба дослідити, чого воно спадає. Це другий раз уже. Торік було перед кінцем кварталу і сьогодні. Можливо, ти, Вірко, повертаєш круто. А це тобі електрика, а не ручна тяга. То подивіться, товаришу інженере, і скажіть їй авторитетно...

Ми на Андрія кулаками сваримося з-за інженерової спини, але пізно. Інженер на візок не дивиться, все читає з паперів. А як дочитав, то оголосив:

— Зробимо перерву, проаналізуємо з наукової точки зору, і все стане на свої місця.

Ми й так і сяк йому натякали, що, мовляв, можна те коліща спершу надіти, а тоді вже. Та де там!

— З кустарщиною треба боротися!

Сказав — і з цеху.

Ждали його довгенько. І газети читали, і по три морських козли забили на висадку.

Нарешті — таки діждались. Приніс із собою якісь потерті папки, дістав звідти пожовтілі папери і знову читає.

Не зогляділися ми, скільки часу й минуло, коли тут директор до нас у цех нагодився.

— У чому справа? — запитує.

— Тут, розумієте, аварія трапилась. Мушу сказати, наслідки технічного консерватизму. Тяжка спадщина попереднього керівництва цеху. Мушу розібратися...

— В чому аварія? Де?

— Ось прошу пересвідчитися,— показує інженер на візок.

Директор закліпав очима.

— Причепіть це коліща, не гаючись, а потім розбирайтеся. Конвейєр стоїть уже чотири години. Причепіть коліща, кажу.

Інженер виявився до розпоряджень чутливий. Стрімголов кинувся до візка, нахилився біля коліщати. Ми з Андрієм притьмом туди ж, підважили, тримаємо.

Інженер метикує біля коліщати, тужиться.

— Я говорив, товаришу директор, про консерватизм. От і маємо — не на-ла-зи-ть.

Директор аж затіпався.

— А ви не поспішайте переінакшувати по-своєму. Ви чіпляйте не навпаки, а так, як було!

Директор нахилився, взяв коліща, повернув як годиться.

— Рушайте! — сказав і пішов з цеху.

Все після того було добре. Зовсім на лад пішло б. Та треба ж відкрутитися гайці в Андрієвому верстаті. Ми на нього й сварилися і на ноги наступали. А він таки гукнув інженера.

— Хочу, — каже, — проконсультуватись!

І пішло.

Слухали ми інженерову лекцію, аж поки знову директор не прийшов. Гайку тут же й прикрутили, пустили конвейєр. Директор покликав інженера з собою. Щось до вечора виясняли у відділі кадрів. Але не подумайте, що в інженерових документах нечисто. Все гаразд. Політехнічний інститут закінчив. Працював майстром цеху. А тоді його висунули до бюро пропаганди нових методів праці. Кілька років чоловік пропагував ті методи, аж поки не трапилась біда: скорочення штатів. Прикинули, кого скоротити. Тому до пенсії рік, у того дикція першокласна. Той уміє узагальнювати, той — неперевершений майстер наукової аргументації. А в нашого інженера, хоч і є все це, та ще його висувати на виробництво можна — молодий.

Учора ми його проводжали з заводу. Знову пішов у політехнічний. На другий курс. Чоловік він таки молодий, хай повчиться.

Микола ІЩЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Завідуючий клубом с. Трипілля Артемівського району Донецької області т. Литвинов культроботу організував за схемою: кіно крутиться, дні йдуть, зарплата теж іде. Йому залишилось тільки пити, гуляти і клопоту ніякого не мати.

Тільки жителі села з цим не схотіли миритись. Вони й написали листа до редакції Перця.

Як повідомив завідуючий Артемівським райвідділом культури т. Чуйко, при перевірці факти підтвердились. Литвинова з посади завклубом знято.

Як говориться, опустилась перед гульвісою завіса.

— Товаришу слідчий, кажу вам чистісіньку правду. Правду і тільки правду! А діло було так.

Іду я з роботи додому (а працюю я в гастрономічному відділі продмагу), а ніч темна — хоч в око стрель.

Та ще й мжичка...

Словом різні там стихійні неподобства.

Коли це переймають мене троє. Капелюхи насунуті аж на очі, комірі підняті аж на вуха, а руки недвозначно у кишенях тримають.

— Купуй життя! — без усяких передмов пропонують мені.

— Чиє? — тягну я волинку, озираючись на всі боки. Ясно, ні міліціонерів, ані дружинників хоча б жіночої статі ніби й в природі нема.

— Чиє-чиє?! — розжовують мені, як малому. — Звісно, своє! Жени монету!

— Скільки ж ви хочете? — про всяк випадок торгуюся я.

— Усе, що за день накрав. Ану, вивертай кишені!

— Та що там у кишенях, — прибіднююсь я, — дірки та вітер... Хіба нашкребу на пляшку для трьох...

Визнаю: то була хибна і безглузда пропозиція. Це я з переляку отак по-дурному бовкнув. Адже всі троє — непитущі! Один з них — вегетаріанець, другий — хворіє на виразку шлунка, а третій — працює дегустатором на лікеро-горілчаному заводі...

— А як же ви їх впізнали?! — здивувався слідчий. — Ніч, мжичка, капелюхи насунуті, коміри підняті...

— Так я ж їх, іродів, вже три роки обважую! Вони ж, гади, на мене п'ять томів скарг списали! То як же я міг їх не впізнати?

Юрій ЯЧЕЙКІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пам'ятаєте, у № 6 «Перця» за цей рік, у фейлетоні «Лиходії з великої дороги» злим і не тихим словом згадувались окремі водії Київського таксомоторного парку № 1?

І ось редакція одержала відповідь від адміністрації цього автопарку. Факти ствердились, порушники заробили на горіхи від своїх товаришів по роботі, бо фейлетон обговорювався на загальних зборах таксопарку, а потім кожна свашка мала по ковбасці ще й від адміністрації.

Так, водії Асиновський, Підгорецький, Розенвасер, Слізко мають по суворій догані. Переведені з таксомоторів на внутрішньогаражні роботи Ракитянський, Плахотин, Панасюк.

Інші теж не забуті.

Щодо водіїв Калинюка та Капрова, то їхні прізвища з вини адміністрації потрапили у фейлетон випадково. Замість Калинюка та Капрова працювали в ті дні Плахотин та Розенвасер, які й покарані.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

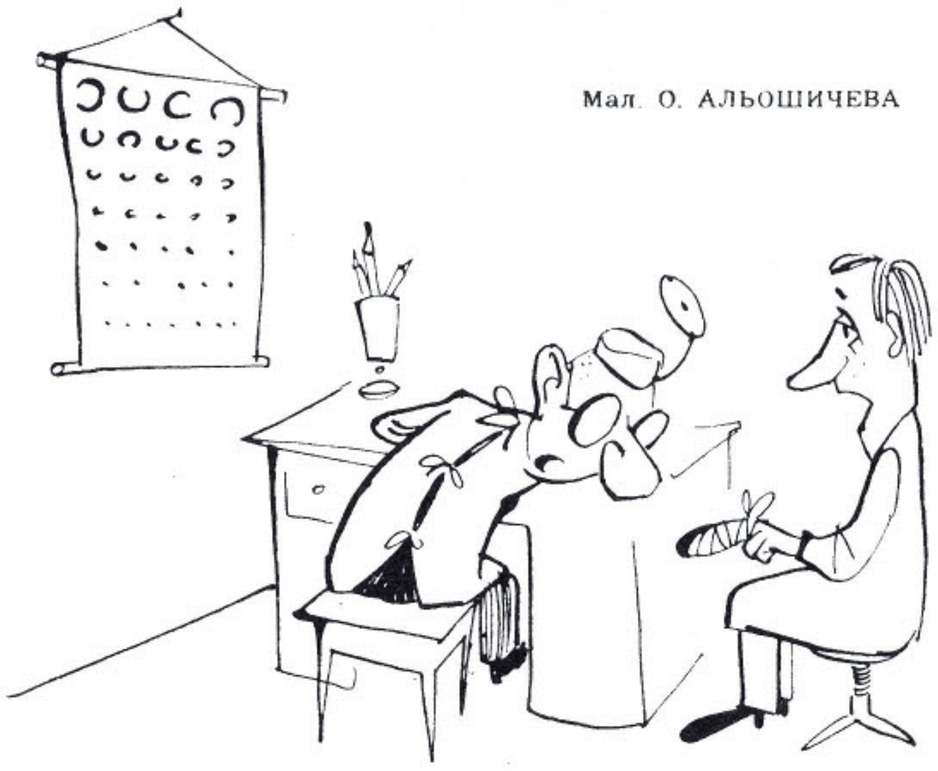

— Не куріть у кабінеті!
— Це в мене, лікарю, палець зав'язаний.

perec-ua.
perec-ua.

ДИСКУСІЯ

БАЙКА-ЖАРТ

Не раз, не два було за чаркою
Дискусія кінчалась сваркою,
Коли Андрій,
Матвій,
Кирило та Гаврило
Про себе говорили —
Чого вони в суспільстві варті —
Приблизно так,
Як речі в цьому жарті:
— Ну, як
Чоловікам без мене жити?
Ніяк не можу уявити! —
Промовив Ремінь гордовито. —
— Подумать тільки — просто жах! —
Коли б не я, то всі б вони
Свої штани

Носили б у руках. —
Гаплик та Бабка між собою:
— Невже ще й досі він не зрозумів,
Коли б не ми з тобою,
То всі б ходили без штанів. —
Тканина
В ту ж хвилину
Закричала:
— Облиште чванитись! Доволі!
Не будь мене, то всі б ходили голі!..
А Гудзик їм, до речі,
Заперечив:
— Що голі, нічого бояться,
Аби було чим застібаться!..

Іван МАНЖАРА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

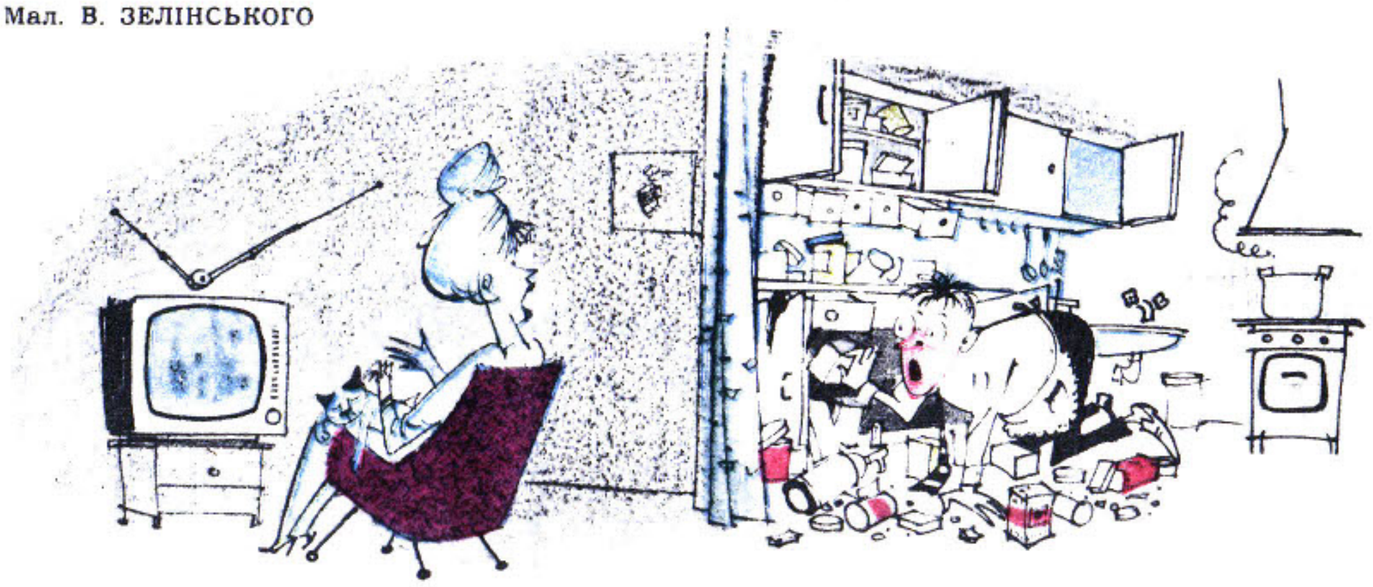

— Марійко, де ж та сіль?
— Ну й безпомічний! Вона лежить під ванною, в банці з-під варення з етикеткою «Перець».

Друже Перче!

Йдеться про герць між «Держсільенергонаглядом» і головою колгоспу ім. Кірова Острозького району Ровенської області.

Перевіривши енергетичне господарство колгоспу, інспектор «Держсільенергонагляду» виявив ряд кричущих недоліків, що можуть спричинитись до нещасного випадку. Ну, звичайно, склав акта і зобов'язав голову артілі т. Гордійчука негайно ці недоліки усунути.

А т. Гордійчукові хоч би що. Уперся на своєму і вказівок інспектора не виконує. Довелося звернутися до адміністративної комісії райвиконкому.

У виконкомі Острозької райради сидять люди більш поміркувані. Вони розібралися в справі й визнали, що вимога «Держсільенергонагляду» абсолютно справедлива, однак, вжити будь-яких заходів адміністративного впливу на впертого голову відмовилися. Чому? А тому, що акт «Держсільенергонагляду» надійшов до райвиконкому з запізненням аж... на одну добу.

Отак, Перче, голова колгоспу ім. Кірова т. Гордійчук у цьому звитяжному поєдинку і взяв гору. Не тільки над «Держсільенергонаглядом», а й над здоровим глуздом.

Я. АНДРОЩУК,
головний інженер Острозького району електричних мереж.

Воно, може, й не зручно вихвалятися, але мусимо тебе поінформувати: наш колгосп повністю електрифікований. У хатах — електрика, у Будинку культури — електрика, на тваринницьких фермах — електрика.

Правда, непогано було б, якби ми ще тією електрикою користувалися, але це вже для нас недосяжна справа. Що від нас залежало, ми ще в 1962 році зробили — вгатили понад 100 тисяч карбованців в електрифікацію колгоспу. Коли ж дійшло до подачі енергії, то нам пояснили, що лінія перевантажена: з 6-ої до 10-ої години ранку струму не буде, з 6-ої до 10-ої години вечора — теж...

Отож, Перче, не дуже нас осуджуй за вихваляння. Колгосп наш і справді електрифікований. А подача струму — це поки що світла мрія, яку, можливо, за твоєю допомогою вдасться перетворити на реальну дійсність...

І. ШМАТКО,
голова колгоспу.

Колгосп ім. Бондаренка
Яготинського району
Київської області.

Якщо правда, що язик до Києва доведе, то вважай — це він на твої сторінки привів керівників Путильського міжколгоспбуду. Їх ніхто за язика не тягнув, самі зобов'язалися спорудити і здати у 1966 році восьмиквартирний житловий будинок для вчителів Довгопільської школи.

Та ось уже минає перша половина 1967 року, а діла чомусь не видно. Як застряли торік наші підрядчики на першому поверсі нового житлового будинку, так і нині з тієї мертвої точки зрушити не наважаться. Духу, кажуть люди, їм не вистачає.

Може, ти, Перче, піддаси?

Вчителі: П. БІРЖАК, Н. ГРАБОВСЬКА, О. ФАЙЧУК, Г. СЕМЕНЧУК, Н. ЛЕВЧУК.

с. Довгопілля
Путильського району
Чернівецької області.

Смерть Івана Карповича

Іван Карпович на пенсію не поспішає, хоч людина він не молода. Здоров'я у Івана Карповича дозволяє на пенсію не поспішати. На голові у Івана Карповича ще дуже багато не сивого волосся, і через це Іван Карпович вважає себе зовсім молодим. Голова у Івана Карповича сіра, наче куделя, очей за товстими скельцями взагалі не видно, губи його, наче слимаки, завжди мокрі, але Івану Карповичу здається, що всі жінки в установі, де він працює, в домі, де він живе, в лікарні, куди він час від часу лягає з профілактичною метою, і тоді, коли треба перечекати службову грозу, закохані в нього до нестями. Така впевненість дозволяє Івану Карповичу розповідати жінкам анекдоти, за які варто бити по морді без попередження. Але жодна жінка не вдарила Івана Карповича по морді, боячись ненароком доторкнутися до його слимакоподібних губ. Не завжди є можливість одразу ж помити руки.

Іван Карпович оптиміст і взагалі дуже весела людина. Прийшовши вранці на роботу, він перш за все починає переглядати газети. Газети він переглядає, починаючи з четвертої сторінки. Якщо на четвертій сторінці немає хроніки або чорної траурної рамочки, Іван Карпович ображено відкладає газету набік. Вигляд у нього такий, ніби редакція особисто образила його у найкращих почуттях. Хроніка теж не всяка викликає у Івана Карповича приємні емоції. Та хроніка, де «бу-бу-бу, м-м-м, такий-то товариш призначається на таку-то посаду», викликає в Івана Карповича роздратування. Та хроніка, де «бу-бу-бу, м-м-м такий-то товариш увільняється від таких-то обов'язків, у зв'язку з переходом на іншу роботу», сприймається Іваном Карповичем як подарунок на іменини. Він радісно потирає руки, губи його стають ще мокрішими, а ноги так і соваються, так і соваються:

— Ага-а, таки достукався! Увільнити від обов'язків! А-ха-ха-ха! Давно треба було увільнити, а то цяцькалися з ним. Ха-ха! У зв'язку з переходом на іншу роботу! Знаємо цей перехід і знаємо цю роботу. Знайдуть тепер йому тую роботку, аби до пенсії дотягнув. Ні машини, ні дачі, а-ха-ха-ха! Достукався!

Зважмо на те, що Іван Карпович в житті своєму ні разу не зустрічався з людиною, про яку йдеться в хроніці, і не має жодної уяви про ділові чи які там ще інші якості цієї людини.

Просто Іванові Карповичу приємно і все.

Коли ви хочете зіпсувати Іванові Карповичу настрій і потрапити в число людей, про яких Іван Карпович розповсюджує найжахливіші чутки, скажіть йому:

— Іване Карповичу, читайте нижче. Цей товариш іде на підвищення. Ось же у хроніці написано...

Іван Карпович сприйме ваші слова як нечувану безтактність і... Краще не робіть цього.

Але найбільше Іван Карпович любить читати повідомлення в чорних рамочках, де: «бу-бу-бу... з глибоким сумом... бу-бу-бу... про передчасну смерть... пам'ять... бу-бу-бу... навіки бу-бу-бу... в наших серцях».

Тут слина у Івана Карповича починає капати на газету, він розквітає щасливою посмішкою і починає філософствувати:

— Та-ак! Перекинувся, значить. Діла. Гм. Передчасна, значить, смерть? Яка ж вона, дозвольте запитати вас, передчасна, коли йому, старому шкарбуну, ще років з п'ять тому пора було натягти на себе дерев'яний макінтош? Це передчасна смерть називається? Яка ж тоді вчасна? Вирвала, значить, з наших рядів... Так, так. А нащо ти взагалі був потрібен в наших рядах? Га? Тебе треба було ще за життя з наших рядів... Ну, нічого. Черв'ячки своє діло тут знають, вони тебе, браток, поточать тепер. Вони тебе тепер, ха-ха, поточать. А ще ж, мабуть, сподівався на підвищення піти. Ще, мабуть, вважав, що главку йому малувато, у заступники міністра, коли не в міністри, збирався вискочити. А-ха-ха-ха! Тепер не вискочиш, черв'ячки своє діло знають. Мабуть, у відпустку збирався, мріяв на березі моря посидіти, рибку половити. Ні-і, голубчику, тепер не рибка черв'ячків, тепер черв'яки тебе їстимуть. Так-то, брат!

Знову ж таки нагадаємо, що в переважній більшості випадків Іван Карпович особисто не знав людей, які своєю смертю так прикрашали йому життя. Коли ж у траурній рамці траплялося знайоме прізвище, Іван Карпович молодшав на двадцять років. Він одразу ж кидався дзвонити по телефону іншим знайомим, поки що живим:

— Чули? Денисенко перекинувся. Кажуть, пив останнім часом без пам'яті. Згорів од горілки. Що, взагалі не пив? У нього був рак? А природа рака ще не вивчена, міг і на алкогольному грунті приключитися. Що, зроду не пив? Багато ви знаєте...

Розчаровано клав трубку і мріяв про той час, коли прізвище несподіваного заступника за честь померлого теж можна буде прочитати в чорній рамочці...

...Але далеко не кожного дня газети виходили з чорними рамочками і щасливих днів у житті Івана Карповича було б не так і багато, коли б він сам себе не втішав, розповсюджуючи про знайомих (та й незнайомих) різні гидкі чутки, і не зустрічав співробітників такими словами:

— Що це з вами, Архипе Михайловичу, ви сьогодні наче з хреста зняті? Шлунок, мабуть? Мруть тепер люди від раку шлунка, мруть як мухи. Ви б пішли до онколога, перевірилися, це я вам щиро раджу.

Або:

— Марино Андріївно, ви чахнете на очах. Жінці сорок років, а вигляд на всі п'ятдесят. Ах, вам тридцять два? Ніколи б не сказав. Мабуть, дома щось? Може, Микола Сидорович на стороні собі яку кралю завів? Так ви не соромтесь, колектив вам пропасти не дасть, сім'ю ми врятуємо. Коли що, заявку на місцевком — чи-чирк! — і ми вживемо заходів.

...Того трагічного ранку Іван Карпович прийшов у свій кабінет у доброму гуморі, бо тільки що відповідним чином побесідував з економістом Мариною Андріївною. Сів до столу, почав переглядати газети. Газети були не цікаві. Ні хроніки, ні чорних рамок. Іван Карпович зітхнув, ображено плямкнув мокрими губами. І тут задзвонив телефон. З другого кінця проводу говорили:

— Привіт, Іване Карповичу! Ти про Тарасюка сьогодні в газеті читав?

— Ні-і... А що? — у Івана Карповича солодко завмерло серце.

— І по радіо не чув?

— Ні-і... А хіба...

— А ти почитай, почитай, у всіх газетах надруковано.

На тому кінці поклали трубку. Іван Карпович знову кинувся до газет. Невже він міг пропустити чорну рамочку, яка завжди впадає у вічі? Ні, рамочки не було. Може хроніка? Може, на третій сторінці розгромний фейлетон? Не було хроніки, не було й фейлетону. І раптом на першій сторінці газети Іван Карпович випадково побачив знайоме прізвище... А поруч... Поруч... Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження орденом...

В очах у Івана Карповича потемніло, газета випала з його рук, він незручно скрючився у кріслі.

...Коли секретарка принесла на підпис папери, Іван Карпович був ще теплий...

Микола БІЛКУН.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Бригадир рільничої бригади колгоспу імені 1 Травня Дишлюк П. Д. (Київщина) зловживав своїм службовим становищем. Нетактовно поводився з колгоспниками. Про це розповідалося у листі колгоспників.

Секретар Білоцерківського РК КП України т. Хахуда сповістив редакцію, що згадані в листі факти при перевірці підтвердились.

Рішенням правління колгоспу Дишлюка з посади бригадира знято.

★ Робітники радгоспу «Петровський» (Кіровоградська область) написали до редакції про те, що громадянин Хлопенко Ф. Г. та громадянка Рой М. С. незаконно одержують пенсію.

На прохання Перця прокурор Петрівського району т. Діброва перевірив цю справу і повідомив, що факти відповідають дійсності.

Нині виплату пенсії цим громадянам припинено і вжито заходів до відшкодування незаконно виплачених їм грошей.

★ Колгоспники колгоспу ім. Жданова (Чернігівська область) поскаржилися редакції на те, що в їхньому селі Шапіха тривалий час зволікається будівництво клубу.

Голова Козелецького райвиконкому т. Карпенко повідомив редакцію, що для закінчення будівництва клубу завезено потрібні будівельні матеріали та виділено необхідні кошти.

Будівництво клубу має бути закінчено до листопада ц. р.

★ До редакції надійшов сигнал про безтактні дії начальника відділення карного розшуку Білоцерківського міського відділу міліції Порватова. У цій справі Перець звернувся до Київського обласного управління охорони громадського порядку.

Обласне управління провело службове розслідування і повідомило редакцію, що за нетактовну поведінку партійне бюро оголосило Порватову сувору догану, а наказом по управлінню Порватова з посади начальника відділення карного розшуку знято.

★ Працівники магазинів Райгородського ССТ Немирівського району порушували порядок збору пайових внесків, нав'язували до товарів підвищеного попиту лотерейні квитки. Про ці та інші порушення писалося у листі пайовиків.

При перевірці працівниками Вінницької облспоживспілки факти, наведені у листі, повністю ствердились. Матеріали цієї перевірки було обговорено на нараді правління Немирівської райспоживспілки з участю всіх завідуючих магазинами.

За порушення правил торгівлі завідуючому сільунівермагом Загородньому та завідуючому продмагом Кучеруку оголошено догани. Голову правління Райгородського ССТ Полікарпову суворо попереджено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 12 (766) (на украинском языке). Підписано до друку 5. VI. 1967 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12276. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02698. Тираж 1.150.000.

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

ЖОВТЕНЬ і САТИРА

КАРИКАТУРИ Олександра КОЗЮРЕНКА

О. Г. КОЗЮРЕНКО (1892—1959 рр.), Заслужений діяч мистецтв УРСР, багато років плідно працював на ниві української сатири, був членом редколегії журналу «Перець».

Сьогодні ми друкуємо кілька карикатур з творчого доробку художника та дружній шарж Кукриніксів на О. Г. Козюренка.

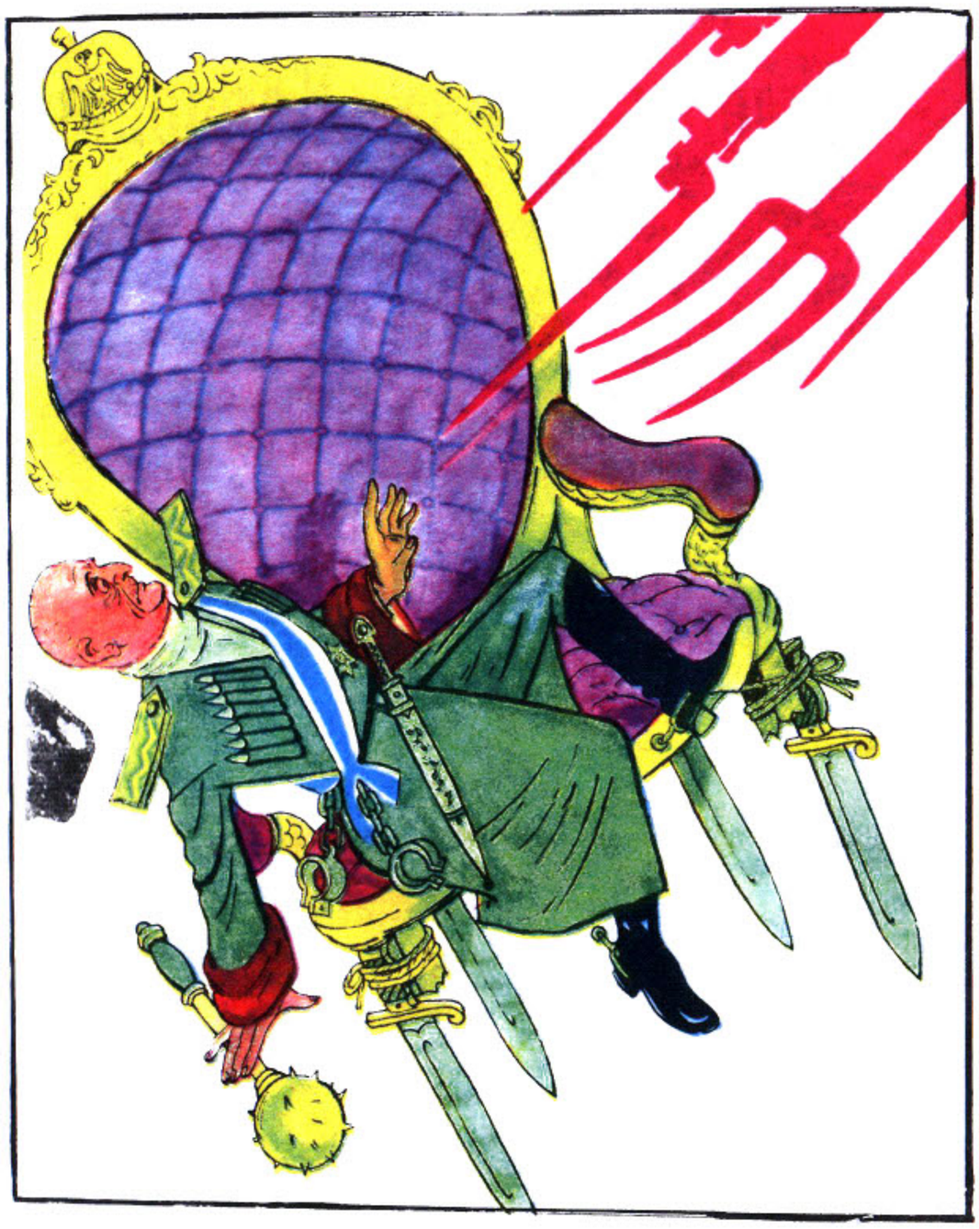

Гетьман СКОРОпадський.

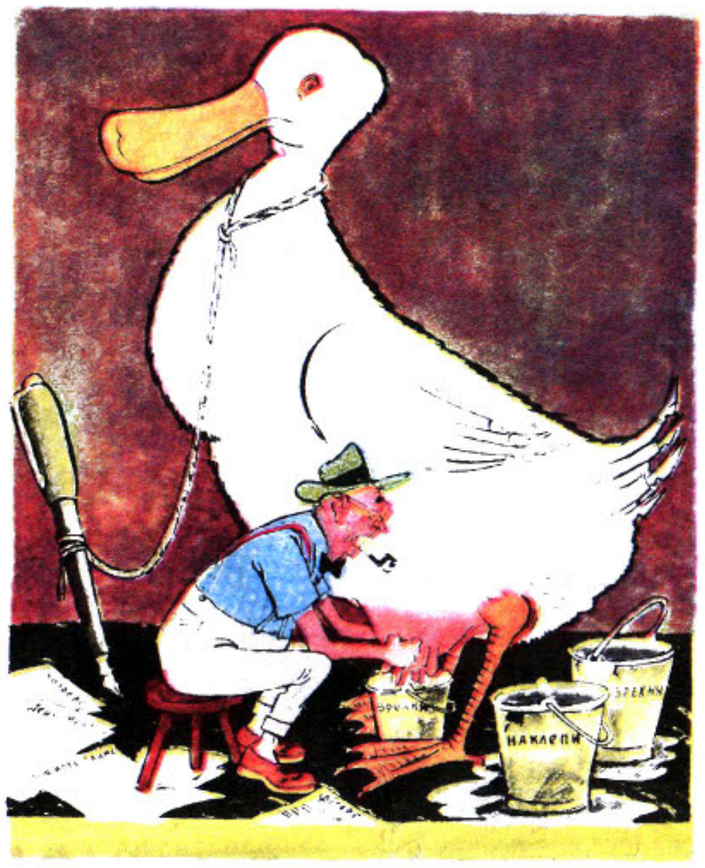

Дійна корова жовтої преси.

ОБЛИЧЧЯ КОЛОНІАЛІЗМУ...

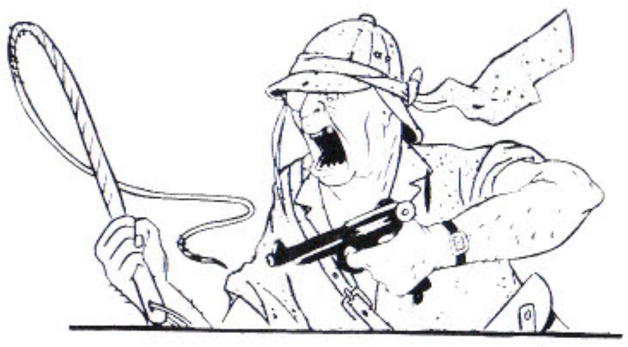

...старого...

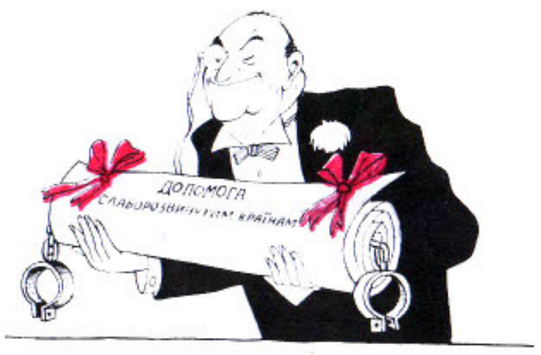

... і новомодного.

ПЕРЕД ВИБОРАМИ ДО КОНГРЕСУ США

На одному коромислі.

Гітлерівсько-бандерівські близнюки.

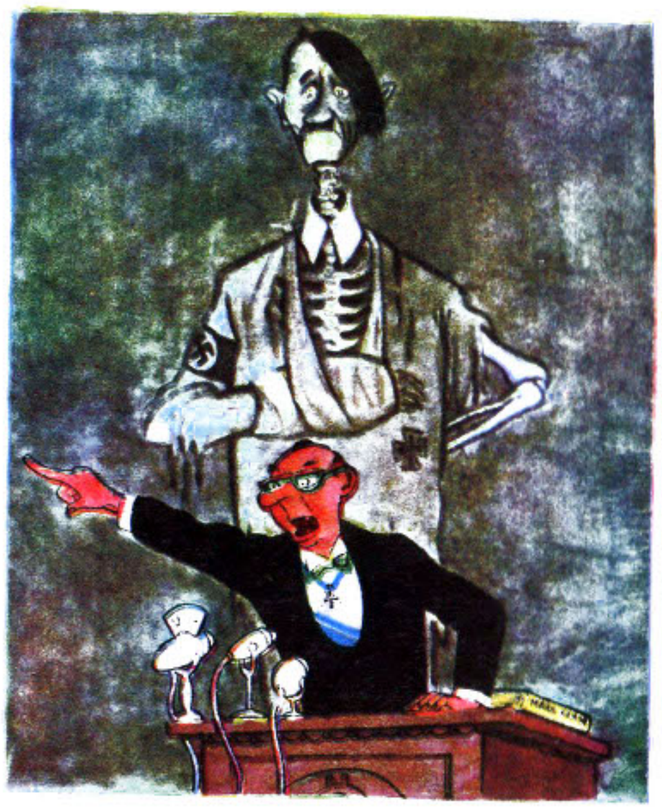

Міністр фон Брентано і його фон.